

Cu
HRISTOS
în fiecare zi

Prefață

„Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, El spunea: „Le-am făcut cunoscut Numele Tău"... „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr", „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei". Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpești, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care „nu caută folosul său" își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care nici un om nu se poate apropia.” (*H.L.L., cap. Dumnezeu cu noi*).

„Domnul Hristos spune despre Scripturile Vechiului Testament, și cu atât mai mult este aceasta valabil pentru cele ale Noului Testament: că „ele mărturisesc despre Mine", Răscumpești, Cel spre care sunt îndreptate toate speranțele noastre privind viața veșnică (Ioan 5:39). Da, întreaga Biblie ne vorbește despre Hristos. De la primul raport cu privire la creațiune: căci „nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El": și până la făgăduința cea mai de pe urmă: „iată Eu vin curând", noi citim lucrările Sale și ascultăm vocea Sa (Ioan 1:3; Apocalipsa 22:12). Dacă dorești să cunoști mai bine pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi.

Umple-ți inima de Cuvântul lui Dumnezeu! El este apa vie care stinge setea ta arzătoare. El este pâinea vie venită din cer. Domnul Hristos declară: "Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă". Și El se explică spunând: „Cuvintele pe care vi le-am

Cuprins

Ianuarie:	Isus – Creator și Răscumpărător
Februarie:	Hristos – Prieten nedespărțit pe cale
Martie:	Un Prieten la bine și la greu
Aprilie:	Un Prieten care te sfătuiește
Mai:	Indicatori pe drumul vieții
Iunie:	Prietenul care-ți vine în ajutor
Iulie:	Hristos – un fiu al omului
August:	Hristos – oglindirea Tatălui
Septembrie:	Hristos – Mântuitorul nostru
Octombrie:	Hristos – exemplul desăvârșit
Noiembrie:	Hristos Se identifică cu fiecare din noi
Decembrie:	Cu Hristos pentru totdeauna

Ianuarie

Isus – Creator și Răscumpărător

„Toți aceia care poartă numele lui Hristos să lucreze și să se comporte astfel încât ceilalți, văzând faptele lor bune, să slăvească pe Creatorul și Răscumpărătorul lor.” (C.C.H., cap. Viața și faptele noastre).

O operă desăvârșită

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11:3).

„Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri ametoare și abisuri înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vărfurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutendeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini nesănătoase sau pământuri aride. Boschete pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga priveliște întrecia în frumusețe chiar și grădina cea mai bogat ornamentată a celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu... Dumnezeu, care a așezat lumile înstelate în înălțime și a colorat cu o măiestrită delicatețe florile de pe câmp, care a umplut cerul și pământul cu minunățiile puterii Sale, atunci când a sosit timpul să încoroneze glorioasa Sa lucrare, să așeze în mijlocul ei pe cineva care să stea ca un stăpân al acestui minunat pământ, n-a dat greș în a crea o ființă vrednică de mâinile care i-au dat viață. Genealogia neamului nostru omenesc, așa cum ne este dată prin inspirație, ne duce înapoi la originea sa, nu la o linie de gemeni, moluște și patrupeze în dezvoltare, ci la Marele Creator...” (P.P., cap. *Creațiunea*).

„Câmpiile cele verzi, arborii cei înalți, mugurii și florile, norii cei trecători, picurii de ploaie, murmurul pâraielor, strălucirea bolții cerești: toate acestea vorbesc inimilor noastre și ne invită să-L recunoaștem pe Cel care a făcut toate aceste lucruri... De la stele, care în drumul lor fără urme prin spațiu își urmează de veacuri cursul rânduit lor, până la cea mai mică particulă, toate lucrurile din natură ascultă de voința Creatorului. Iar Dumnezeu Se îngrijește de toate și susține tot ceea ce El a creat. El, care susține lumile nenumărate în imensitatea spațiului, Se îngrijește, în același timp, de nevoile vrăbiuței care-și ciripește fără teamă modestul său cântec...

Când ființa ta se desfată la privirea frumuseții pline de atracție a pământului, gândește-te la Noul Pământ, care niciodată nu va mai cunoaște atmosfera înăbușitoare a păcatului și morții și unde fața naturii nu va mai purta deloc umbra blestemului.” (C.C.H., cap. *Cunoașterea de Dumnezeu*).

Februarie

Hristos - Prieten nedespărțit pe cale

„Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său să moară ca ispășire pentru păcat. El a făcut cunoscut lumina adevărului, calea vieții, El a dat mijloacele ajutoare, rânduiești și privilegii; acum, omul trebuie să coopereze cu aceste instrumente salvatoare; el trebuie să aprecieze și să folosească ajutoarele pe care Dumnezeu i le-a pus la dispoziție - să creadă și să asculte de toate cerințele dumnezeiești.” (P.P., cap. Paștele).

1 februarie

Moise - un simbol pentru Hristos

*„Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, și el le va spune tot ce-i voi porunci Eu.”
(Deuteronom 18:18)*

„Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credința ei fusese răsplătită. Cu profundă recunoștință, ea a început să-și îndeplinească sarcina fericită și de-acum lipsită de griji. Cu credincioșie a folosit ocazia pe care o avea de a-l educa pe copilul ei pentru Dumnezeu. Ea avea încredere că acesta fusese păstrat cu viață în vederea unei mari lucrări și mai știa că, în curând, el trebuia să fie predat mamei sale imperiale, unde avea să fie înconjurat de influențe care vor tinde să-l îndepărteze de Dumnezeu. Toate acestea au făcut-o să fie mai plină de râvnă și mai grijulie în învățătura pe care i-o dădea decât în aceea pe care o dăduse celorlalți copii ai ei. S-a străduit să-i umple mintea cu simțământul temerii de Dumnezeu și al iubirii pentru adevăr și dreptate, rugându-se cu stăruință să fie ferit de orice influență stricătioasă. Ea i-a arătat nebunia și păcătoșenia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine viului Dumnezeu, singurul care-l putea auzi și ajuta în orice situații grele. Ea l-a ținut pe băiat cât a putut mai mult, dar a fost nevoită să-l predea pe la vârsta de doisprezece ani...

Cât de larg cuprinzătoare în urmările ei a fost influența acelei singure femei evreice, și aceea o exilată și o sclavă! Întregul viitor al vieții lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel dau mărturie despre importanța lucrării unei mame creștine. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei.” (P.P., cap. Moise).

„Educația primită de Moise ca nepot al faraonului a fost desăvârșită. Nu a fost neglijat nimic din ceea ce fusese planificat să-l facă un om înțelept, în felul în care înțelegeau egiptenii înțelepciunea. Această educație i-a fost de folos în multe privințe; însă partea cea mai valoroasă care l-a calificat pentru lucrare a fost cea primită pe când a fost păstor. În timp ce el își conducea turmele prin locurile sălbatice din munți și prin pășunile verzi din văi, Dumnezeul naturii l-a învățat cea mai mare și cea mai înaltă înțelepciune. În școala naturii, în care Domnul Însuși era învățătorul, el a contemplat și a învățat lecțiile umilinței, smereniei, credinței și încrederii, un mod de viață umil, toate aceste lucruri legându-i sufletul mai mult de Dumnezeu. În singurătatea munților, el a învățat ceea ce toată educația primită la curtea faraonului nu a fost în stare să-l învețe - credința simplă, neclintită, și încrederea continuă în Domnul.” (P.F.E.C., cap. Pregătire grabnică pentru lucrare).